

Nowe Przymierze

Oto nadejdą dni – głosi Jahwe – a z Domem Izraela i z Domem Judy zawrę Nowe Przymierze!
– Jer. 31:31.

Drodzy Czytelnicy, tematem, którym przy łasce i pomocy Pana chciałbym się podzielić, jest Nowe Przymierze. Biblia nie poświęca mu wiele uwagi, jakby sugerując, że istnieją ważniejsze zagadnienia, nad którymi warto się zastanawiać. Nie oznacza to jednak, że powinniśmy pomijać ten temat. Wręcz przeciwnie, jest to część Planu Bożego, który jest piękny. Odkrywanie go zachęca nas do większego uwielbienia Pana Boga.

Słowo „nowe” sugeruje, że mamy do czynienia z czymś, co wcześniej nie istniało. Jednocześnie informuje nas, że zastępuje coś poprzedniego. Skoro jest mowa o nastaniu nowego, to, żeby ono powstało, musi zakończyć się stare. Istotną rolę w tym przypadku pełni czas. Obserwujemy taką sytuację każdego dnia, gdy nowy dzień zastępuje stary. Choć niektóre rzeczy mogą być podobne, nigdy nie są takie same. Pamiętamy przeszłe wydarzenia i korzystamy z doświadczeń, jednak musimy żyć w obecnym dniu, w którym warunki się zmieniają. W naszym przypadku słowo „nowe” odnosi się do Przymierza, które zastępuje stare.

Czym więc jest Przymierze? To umowa między co najmniej dwiema stronami, która ma doprowadzić do osiągnięcia zamierzonego celu. W kontekście Słowa Bożego jest to umowa między Bogiem a człowiekiem lub narodem. Pan Bóg, który jest silniejszy, zapewnia ochronę i obietnicę, a człowiek, który jest słabszy, musi być posłuszny Bożym warunkom i je spełniać. Biblia opisuje kilka przymierzy zawartych z jednostkami, takimi jak Noe (**1 Mojż. 6:18; 9:9**), Abraham (**1 Mojż. 15:1-18**), czy Dawid (**2 Sam. 23:5**). Istnieją jednak dwa szczególne przymierza, które odnoszą się do narodu. Są to: Przymierze Zakonu, nazywane Starym oraz Nowe Przymierze.

Najwięcej informacji na temat Nowego Przymierza podaje prorok Jeremiasz. ***Oto nadejdą dni – głosi Jahwe – a z Domem Izraela i z Domem Judy zawrę Nowe Przymierze! Nie jak Przymierze, które zawarłem z ich praojcami, gdy im ujął za rękę, by wyprowadzić ich z ziemi egipskiej, które to Przymierze moje oni zerwali, chociaż byłem ich Panem – głosi Jahwe. Natomiast to będzie Przymierze, jakie zawrę z Domem Izraela po dniach owych – głosi Jahwe: Złożę Prawo moje w ich wnętrzu i wypiszę je w ich sercu! I będę im Bogiem, a oni będą mi ludem! Nie będą się już pouczać wzajemnie (jeden drugiego) mówiąc: Poznajcie Jahwe!, lecz***

wszyscy znać mnie będą od najmniejszego (z nich) do największego – głosi Jahwe. Przebaczę bowiem ich winę i grzechów ich już pamiętać nie będę. Tak mówi Jahwe, który słońce czyni światłością dnia, księżyc i gwiazdy wyznacza na światłość nocy; który wzburza morze, tak że huczą jego fale, Jahwe Zastępów to Imię Jego: ***Gdyby zachwiały się te prawa przed moim obliczem – głosi Jahwe – wówczas i ród Izraela na zawsze przestałby być narodem przed moim obliczem*** – Jer. 31:31-36. Apostoł Piotr powiedział, że proroctwa nie mogą być dowolnie interpretowane (2 Piotra 1:20). Możemy zatem zastanawiać się, czy jesteśmy w stanie właściwie zrozumieć proroctwo, zanim się ono spełni? Według apostoła Pawła nasza wiedza i zdolność prorokowania są tylko częściowe (1 Kor. 13:9). Czy zatem to proroctwo już się wypełniło? Na podstawie słów Jeremiasza: *oto nadejdą dni*, można wnioskować, że proroctwo odnosi się do przyszłości. Jeśli chce się lepiej zrozumieć Nowe Przymierze, trzeba spojrzeć na jego cień, czyli Stare Przymierze. *Albowiem zakon, zawierając w sobie tylko cień przyszłych dóbr, a nie sam obraz rzeczy, nie może w żadnym razie przez te same ofiary, nieprzerwanie składane rok w rok, przywieść do doskonałości tych, którzy z nimi przychodzą* – Hebr. 10:1 (BW). Poprzez przyjrzenie się kształtowi, będziemy mogli znaleźć brakujące elementy z opisu proroka Jeremiasza.

Dlaczego to właśnie Jeremiasz otrzymał to proroctwo od Pana Boga? Jeremiasz był jednym z czterech większych proroków, który działał przez 40 lat w Judzie, od 13. roku panowania króla judzkiego Jozjasza, aż do czasów upadku Jerozolimy i niewoli babilońskiej. Były to dla niego lata próby, w których często musiał stawiać czoła brakowi przychylności ze strony ludu i władzy. Proroctwo, o którym mówi Jeremiasz, odnosi się do Izraela cielesnego składającego się z 12 pokoleń. Na to wskazują słowa mówiące o dwóch domach: Izraela i judzkim. Podczas wypowiedzania tych słów królestwo północne, czyli dom Izraela, znajdowało się w niewoli asyryjskiej, straciło więc swoje terytorium. Biblia nie wspomina o dalszych losach Izraela, przez co wielu biblistów uważa, że dziesięć i pół plemion izraelskich zaginęło lub zasymilowało się z innymi narodowościami. Pomimo tego w Ewangelii znajdujemy werset mówiący chociażby o prorokini Annie, która wywodziła się z plemienia Aser (Łuk. 2:36).

Zauważyć trzeba również, że obecnie ludność Izraela często nazywana jest Żydami. Wyrażenie „Żyd” pochodzi od słowa „Juda”, co oznacza czciciela lub chwalcę Boga Jahwe. Nawet Apostoł Paweł, który pochodził z pokolenia Beniamina, nazwał siebie Żydem, czyli Jude-

językiem (Dzieje Ap. 21:39). To właśnie mieszkańcy królestwa południowego, czyli judzkiego, pomimo upadku za czasów Jeremiasza, po niewoli babilońskiej w większości powrócili do Ziemi Obiecanej. Z tego też powodu Żydów obecnie najczęściej kojarzy się z Judą, co sugeruje sama nazwa. Co zatem z domem Izraela? Kim on jest? Czy można go jakoś określić? Podpowiedź znajdujemy w słowach proroka Micheasza na temat Izraela. Były one skierowane do króla Achaba, jak podaje zapis 1 Księgi Królewskiej 22:17 – *Wtedy rzekł: – Widziałem całego Izraela rozproszonego po górach, jak trzoda, która nie ma pasterza. Jahwe powiedział: Oni swego pana nie mają. Niech każdy wróci do swego domu w pokoju.* Proroctwo to ściśle odnosi się do czasu, kiedy król Achab miał zostać zabity, a lud rozproszony wskutek tej zapowiedzianej klęski. W szerszym znaczeniu Micheasz może mówić o czasie, kiedy królestwo północne miało utracić swoją państwowość, a wszyscy z ludu mieli zostać rozproszeni po górach, czyli po królestwach i narodach tego świata.

Stare Przymierze mogło być zawarte dopiero po złożeniu ofiar całopalnych z cielców. Musiało nastąpić przełanie niewinnej krwi. Dopiero wówczas, gdy ofiara została przyjęta, odczytano spisane wcześniej warunki Przymierza, które lud zgodził się spełnić. *I tak przemówił [Jahwe] do Mojżesza: Wstąp do Jahwe ty oraz Aaron, Nadab, Abihu i siedemdziesięciu [mężów] ze starszyny Izraela, i pokłońcie się z daleka. Tylko Mojżesz sam zbliży się do Jahwe; oni nie mają się zbliżać ani lud nie ma wstępować z nim. Przyszedł więc Mojżesz i powtórzył ludowi wszystkie słowa Jahwe i wszystkie polecenia (przekazane warunki). A cały lud jednogłośnie odpowiedział: Wypełnimy wszystko, co nakazał Jahwe. Wtedy Mojżesz spisał wszystkie słowa Jahwe. A kiedy wstał rano, zbudował ołtarz u stóp góry i dwanaście głazów według dwunastu pokoleń izraelskich. Potem polecił młodemu Izraelitom **złożyć całopalenia i zabić dla Jahwe cielce na ofiarę dziękczynienia.** Mojżesz wziął następnie połowę krwi i wlał do czaszy, a drugą połowę pokropił ołtarz. Potem wziął Księgę Przymierza i odczytał ją ludowi (przezytane ponownie wcześniej zatwierdzone warunki). A oni odrzekli: Będziemy słuchać i wypełniać wiernie wszystko, co Jahwe nakazał. Mojżesz wziął zatem krew i pokropił lud, mówiąc: **Oto krew Przymierza, które Jahwe zawarł z wami na podstawie tych wszystkich słów** – 2 Mojż. 24:1-8. Kierując się cieniem, Nowe Przymierze nie zaczęło obowiązywać, dopóki nie zostanie przełana krew ofiarna.*

Jeżeliby podczas zawarcia przymierza była mowa tylko o jednym cielcu, interpretacja mogłaby być łatwiejsza. Wówczas wraz z doskonałą ofiarą Pana Jezusa i Jego śmiercią mogłoby rozpocząć się Nowe Przymierze. Jednak Słowo Boże w tym konkretnym przypadku mówi o większej ilości ofiar. Apostoł Paweł dodaje nawet ofiary z kozłów w Liście do Hebrajczyków 9:14-23 (BG): *o ileż*

*bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował samego siebie bez skazy Bogu, oczyści sumienie nasze od martwych uczynków, abyśmy mogli służyć Bogu żywemu. I dlatego jest **On pośrednikiem nowego przymierza**, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwsze przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecanie dziedzictwo wieczne. Gdzie bowiem jest testament, tam musi być stwierdzona śmierć tego, który go sporządził; bo testament jest prawomocny z chwilą śmierci, a nie ma nigdy ważności, dopóki żyje ten, kto go sporządził. **Dlatego i pierwsze przymierze nie zostało zapoczątkowane bez rozlewu krwi.** Gdy bowiem Mojżesz ogłosił całemu ludowi wszystkie ustawy zakonu, **wziął krew cielców i kozłów** wraz z wodą, wełną szkarłatną i hizopem, i pokropił zarówno samą księgę, jak i cały lud, mówiąc: To jest krew przymierza, które Bóg dla was ustanowił. Podobnie też pokropił krwią przybytek i wszystkie naczynia przeznaczone do służby Bożej. A według zakonu niemal wszystko bywa oczyszczane krwią, i bez rozlania krwi nie ma odpuszczenia. **Jest więc rzeczą konieczną, aby odbicia rzeczy niebieskich były oczyszczane tymi sposobami, same zaś rzeczy niebieskie lepszymi ofiarami aniżeli te.** Bez krwi nie ma przebaczenia grzechów. Lud musi być święty, aby być w społeczności z Panem Bogiem. Do tego potrzebna jest ofiara wyższa niż ofiara ze zwierząt. Pan Jezus podczas ostatniej wieczerzy zapraszał swoich uczniów do picia z kielicha cierpienia, który On sam pije. Zachęcał ich do składania z siebie ofiar. *I wziął kielich, odmówił modlitwę dziękczynną i podał im, mówiąc: Pijcie z niego wszyscy. To jest bowiem moja krew przymierza, która będzie wylana za wielu na odpuszczenie grzechów. Powiadam wam, że odtąd nie będę już pił tego napoju z winogron aż do tego dnia, w którym będę razem z wami pił nowy napój w królestwie mojego Ojca* – Mat. 26:27-29. Krew Pana Jezusa została przełana jako pierwsza. Pan Jezus dał przykład, jak można ponosić cierpienia i wychodzić z nich zwycięsko (1 Piotr. 4:12-16; Mat. 20:22-23).*

Naśladowcy Chrystusa składają z siebie ofiarę żywą. Pokazują tym samym, że to, co przechodził ich Pan, nie jest dla nich obojętne. Widzą w Nim przykład, jak należy postępować. Nawołuję więc was, bracia, przez miłosierdzie Boże, **abyście oddali się Bogu na ofiarę żywą**, świętą i przyjemną – będzie to wasza duchowa służba. *Nie ulegajcie też obyczajom tego świata, lecz przemieniajcie się, odnawiając waszego ducha, abyście umieli rozpoznać, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe Bogu i doskonałe. Powiadam bowiem – zgodnie z udzielonym mi darem – każdemu przebywającemu wśród was, aby nie mniemał o sobie więcej niż należy. Niech każdy mądrze myśli o sobie. Bóg każdemu przydzielił wiarę według wyznaczonej mu miary. Jak bowiem w jednym ciele posiadamy wiele członków, a wszystkie one spełniają różne czynności, tak również*

my, choć jest nas wielu, stanowimy jedno ciało w Chrystusie, a każdy z nas jest częścią drugiego – Rzym. 12:1-5. Chociaż każdy z naśladowców Pańskich składa z siebie ofiarę, to i tak jest to na rzecz jednego mistycznego Ciała, którego Głową jest Jezus Chrystus. Kiedy symboliczny kielich będzie pusty, oznaczać to będzie, że możliwości cierpienia z Chrystusem się skończą. Czy będzie to wówczas widoczne? Biblia mówi, że tak: *Pominęło żniwo, skończyło się lato, a myśmy nie wybawieni* – Jer. 8:20 (BG).

Cierpienia i błogosławieństwa pomagają obecnie w zjednoczeniu z Chrystusem i w budowaniu jego Ciała. *Ciało jest jedną całością, a składa się z wielu członków. Poszczególne zaś członki, chociaż jest ich wiele, tworzą to jedno ciało. Podobnie jest z Chrystusem. My wszyscy tworzymy jedno ciało, ponieważ zostaliśmy ochrzczeni w jednym Duchu: zarówno Żydzi, jak i Grecy, niewolnicy, jak i wolni. Wszyscy zostaliśmy też napojeni jednym Duchem. (...) Dlatego gdy jeden członek cierpi, pozostali uczestniczą w jego cierpieniu, gdy zaś doznaje ci, cieszą się razem z nim* – 1 Kor. 12:12-13, 26. Praca między innymi nad swoim charakterem, którą Kościół wykonuje podczas Wieku Ewangelii, ma pomóc w przyszłości innym w podobnych doświadczeniach, z którymi sami sobie nie poradzili. Ta moc będzie miała oczyszczający wpływ, podobny do tego, który jest pokazany w krwi zwierząt.

Według Starego Przymierza ofiara musiała zostać całkowicie spalona. To również odpowiada warunkom Nowego Przymierza i słowom apostoła Pawła z 1 Kor. 15:50 (BW): *A powiadam, bracia, że ciało i krew nie mogą odziedziczyć Królestwa Bożego ani to, co skażone, nie odziedziczy tego, co nieskażone. W nagrodę za ponoszone cierpienia wierni Pańscy odziedziczą wspaniałe obietnice. Aby zaś udowodnić, że jesteście synami, Bóg zesłał do naszych serc Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojczy! Nie jesteś już niewolnikiem, lecz synem. A jeśli jesteś synem, to i spadkobiercą – z łaski Boga* – Gal. 4:6-7. To dziedzictwo jest możliwe dzięki miłości i łasce Bożej, która objawiła się w posłaniu Syna – Jezusa, który przykrywa słabości Kościoła (Oblubienicy) w zamian za naszą wierność.

Dopiero kiedy została wylana krew, pokropiony nią został lud. Możemy wnioskować, że kiedy Kościół dokończy swoje Przymierze przy Ofierze Naszego Pana (*Zgromadźcie mi swoich wiernych, którzy przy ofierze zawarli ze mną Przymierze!* – Psalm 50:5), wówczas zostanie zawarte Nowe Przymierze z ludem. Wszystkie ofiary muszą zostać dokończone, aby to się stało. Dopiero wtedy będzie można przejść do kolejnego etapu, czyli przedstawienia warunków Przymierza przez Pośrednika.

Pan Bóg używał Mojżesza jako pośrednika do komunikacji się z Izraelem, którego lud słuchał. Pośred-

nikiem Nowego Przymierza jest Jezus, o czym mówią słowa z Listu do Hebrajczyków 12:24: *I do Jezusa pośrednika Nowego Przymierza, i do pokropienia krwią wołającą głośniejszą niż Abel*. Z tymi słowami zgadza się również apostoł Piotr w Dziejach Ap. 3:20-23: *Nastanie czas, kiedy Pan was pocieszy, zyskując zapowiedzianego wam Mesjasza Jezusa. Niebo zatrzyma Go aż do czasu powszechnego odnowienia, o którym od dawna mówił Bóg przez świętych proroków. Powiedział bowiem Mojżesz: Pan Bóg da wam proroka, którego powoła jak mnie z waszych braci, słuchajcie, co wam powie. Każdy, kto nie będzie posłuszny temu prorokowi, wyłączony zostanie z tego ludu*. Jaką rolę będzie pełnił Kościół? Możemy to sobie wyobrazić na podstawie wzoru małżeństwa. Jako Małżonka, Kościół będzie wiernym pomocnikiem, słuchającym Głowy – Męża.

Przymierze zawierane z Panem Bogiem jest obwarowane warunkami. W przypadku Starego Przymierza naród izraelski otrzymał Prawo, Zakon, którego istotną rolę odgrywało 10 przykazań zapisanych na kamiennych tablicach. Tora, czyli Pięcioksiąg Mojżeszowy, informuje nas, że Izrael otrzymał dwukrotnie tablice. Pierwsze zostały stłuczone po tym, jak Mojżesz zapłonął gniewem, kiedy schodząc z góry Synaj, zobaczył bałwochwalstwo mające miejsce w obozie. Za ten grzech Izrael omal nie został wytrącony. Jednak dzięki wstawiennictwu Mojżesza Pan Bóg nie wytracił wszystkich, tylko część, którzy zginęli z rąk Lewitów. Dopiero gdy Mojżesz ujrzał chwałę Bożą, otrzymał drugi raz Prawo na tablicach, które tym razem musiał sam wyciosać. Porównując zapisy z dwukrotnie nadanym prawem na tablicach kamiennych, łatwiej będzie zrozumieć Nowe Przymierze. Te fragmenty przedstawiają działanie Pana Boga, zwłaszcza to, co Pan robi, gdy daje coś nowego.

Mojżesz wyruszył więc z powrotem schodząc z góry, a w jego ręku były dwie tablice Świadectwa. Tablice zapisane po obu stronach, zapisane po jednej i po drugiej stronie. Tablice te były dziełem Boga, a pismo też było pismem Boga, wrytym na tablicach – 2 Mojż. 32:15-16.

Potem Jahwe przemówił do Mojżesza: Wykuj sobie dwie kamienne tablice, podobne do pierwszych. Ja wypiszę na tych tablicach słowa, jakie były na pierwszych tablicach, które potłukłeś. Bądź gotów na jutro rano! Rankiem wstąp na górę Synaj i stań tam, [czekając] na mnie na szczycie góry – 2 Mojż. 34:1-2.

Fakt, że pierwsze tablice zostały zniszczone, pokazuje, że to Prawo było nieosiągalne dla człowieka ze względu na słabość jego ciała. Z tego powodu człowiek nie mógł go wypełnić i zachować życia. Zwróćmy uwagę, że to Mojżesz stłukł tablice, a nie Pan Bóg. Pan Jezus był tym, który zniósł Zakon. *Kresem bowiem Prawa jest Chrys-*

tus. On wiecie do sprawiedliwości – każdego, kto przyjmuje wiarę – Rzym. 10:4. Mojżesz za swoją wierność mógł ujrzeć chwałę Pana Boga, stojąc na skale. Pan Jezus za swoją wierność i posłuszeństwo może oglądać Pana Boga takim, jakim jest. Mojżesz był tym, który wykuwał tablice. Pan Jezus pomaga przystosować ciała do przyjęcia Prawa Bożego. Zapisanie Prawa na już wyciosanych tablicach pokazuje, że człowiek, który ma doświadczane ciało, może łatwiej przyswoić w swoim sercu Prawo, docenić je i zachować jako swoje.

Izrael był narodem wybranym przez Pana, wyróżnionym spośród innych. Zazdrośczone mu. Za wierność swoich przodków korzystał z wielu błogosławieństw i przywilejów. Jednak otrzymując Prawo, dowiedział się, co jest dobre, ale też i co jest złe. Poznał, czym jest grzech. Prorok Jeremiasz w 31:34 powiedział, że Pan Bóg przebaczy ich grzech i winę. Czyli co? W zrozumieniu tego pomaga apostoł Paweł, znawca Zakonu. *Cóż więc powiemy? Czy Prawo jest grzechem? Na pewno nie! Ale prawdą jest, że grzech poznałem tylko dzięki Prawu. Nie znałbym bowiem namiętności, gdyby mi Prawo nie powiedziało: Nie będziesz pożądał. Grzech więc doznał podniety i wskutek przykazania wzbudził we mnie wszelkiego rodzaju namiętności. Poza Prawem bowiem grzech umiera* – Rzym. 7:7-8. Pan Bóg przebaczy wszystko to, co wynikało z Zakonu. Jeśli w czymś – nawet małym – uchybi Izraelita, to jest winny całego Zakonu (Jak. 2:10). To, co podnosiło ich nad inne narody, z drugiej strony było dla nich przekleństwem. Kolejną rzeczą jest zmycie krwi za śmierć Mesjasza (Mat. 27:24-25). Chcąc być oczyszczonymi, muszą najpierw upokorzyć się i przeprosić za to, co czynili. *W owym dniu zmierzają być do zniszczenia wszystkich ludów ruszających na Jerozolimę. A na Dom Dawida i na mieszkańców Jerozolimy wyleją ducha łaski i modlitwy. I patrzeć będą na tego, którego przebodli; będą po nim rozpaczać, jak się rozpacza po jedynaku, będą go opłakiwać, jak się opłakuje pierworodnego* – Zach. 12:9-10.

Żydzi jako pierwsi będą przygotowani na zawarcie Nowego Przymierza. Ci, którzy spośród zaginionych plemion pozostają jeszcze na obczyźnie, będą musieli wrócić do kraju. *Dlatego oto nadchodzą dni – wyrok Jahwe – gdy nie będzie się już mówić: Jak [prawdą jest, że] żyje Jahwe, który wywiódł synów Izraela z ziemi egipskiej, ale: Jak [prawdą jest, że] żyje Jahwe, który wywiódł synów Izraela z kraju Północy i ze wszystkich krajów, po których ich rozproszył. I pozwolę im wrócić do ich ziemi, którą nadałem ich praojcom. Oto pošlę wielu rybaków – to wyrok Jahwe – i ci ich wyłowią. Następnie pošlę wielu myśliwych, a ci ich wytropią na każdej górze, na każdym wzgórzu i w każdej rozpadlinie skalnej* – Jer. 16:14-16 (por. 1 Król. 22:17). Duch, który według proroctwa Joela ma zostać wylany na wszelkie ciało, znowu rozpocznie swoje działanie od Jerozalemu (Joel. 2:28 BG). Dzięki temu duchowi będzie im łatwiej

przyjąć warunki Nowego Przymierza i przyjąć do serca Prawo Boże.

W proroctwie Jeremiasz mówi o pewnych prawach, które Pan Bóg ustanowił. Kończy je słowami: *...który wzburza morze, tak że huczą jego fale, Jahwe Zastępów to Imię Jego: Gdyby zachwiały się te prawa przed mym obliczem – głosi Jahwe – wówczas i ród Izraela na zawsze przestałby być narodem przed moim obliczem. Słowa: który wzburza morze, tak że huczą jego fale mogą sugerować czas zawarcia Przymierza. Odpowiedź znajdziemy w Psalmie 46:2-12: Bóg jest ucieczką i siłą naszą, ratunkiem we wszelkim ucisku najpewniejszym. Przetoż się bać nie będziemy, choćby się poruszyła ziemia, choćby się przeniosły góry w pośród morza; Choćby zaszumiały, a wzburzyły się wody jego, i zatrząsnęły się góry od nawałności jego. Sela. Strumienie rzeki jego rozweselają miasto Boże, najświętsze z przybytków najwyższego. Bóg jest w pośrodku jego, nie będzie poruszone; poratuje go Bóg zaraz z poranku. Gdy się wzburzyły narody, a zatrząsnęły się królestwa, Pan wydał głos swój, i rozplynęła się ziemia. Pan zastępów jest z nami; twierdzą wysoką jest nam Bóg Jakóbowy. Sela. Pójdźcie, oglądajcie sprawy Pańskie, jakie uczynił spustoszenie na ziemi; Który uśmierza wojny aż do kończyn ziemi, łuk kruszy, i oręże łamie, a wozy ogniem pali. Mówiąc: Uspokójcie się, a wieście, żem Ja Bóg; będę wywyższony między narodami, będę wywyższony na ziemi. Pan zastępów z nami; twierdzą wysoką jest nam Bóg Jakóbowy. Sela. Czas ucisku, podobny do tego, który Izrael przeżywał w Egipcie, a także teraz na świecie, spowoduje, że Izrael zwróci się ponownie do Boga i będzie Go wzywał. Wówczas przyjdzie z pomocą drugi Mojżesz – kompletny Chrystus, który stanie się Pośrednikiem między Bogiem a Izraelem. Gdy ludzie zobaczą, co się dzieje w Izraelu, przemienią swoje serca, otworzą się na słuchanie Słowa Bożego i również wejdą pod to Nowe Przymierze. Los Judy i Jerozalemu, który oglądał Izajas, syn Amosa: Stanie się w czasach późniejszych, że góra Domu Jahwe stać będzie utwierdzona na szczycie najwyższym i wyniesiona nad wzgórza. Popłyną do niej wszystkie narody, wiele ludów zdążyć będzie i mówić: – Pójdźmy i wstąpmy na górę Jahwe, do Domu Boga Jakuba, by On nas dróg swoich nauczył, byśmy Jego ścieżkami chodzili! Z Syjonu bowiem wyjdzie Nauka i Słowo Jahwe – z Jerozalemu. On będzie sądził narody, Prawo wielu ludom ogłosi. Przekują swe miecze na pługi, a włócznie swoje na sierpy. Nie wzniesie naród miecza przeciw narodowi, już się nie będą zbroić do wojen* – Izaj. 2:1-4.

W celu lepszego zrozumienia czasu zawarcia Nowego Przymierza, warto przyjrzeć się życiu Abrahama i trzech niewiast dających mu synów, które przedstawiają trzy przymierza i trzy okresy:

1. **Hagar** (od obrzezki Ismaela do czasu wydalenia z domu Abrahama) – **Przymierze Zakonu** –

Wiek Żydowski (od Zawarcia Przymierza na górze Synaj do zburzenia Jerozolimy).

2. **Sara** (od ofiarowania Izaaka do ślubu Izaaka z Rebeką) – **Przymierze Ofiary** – Wiek Ewangelii (od chrztu Pana Jezusa do wesela barankowego – Obj. 19:7).
3. **Ketura** (po ślubie Izaaka i Rebeki – 1 Mojż. 25:1-6) – **Nowe Przymierze** – wieki przyszłe (po Weselu Barankowym).

Szerzej o tym pisze apostoł Paweł w Liście do Galacjan 4:21-31.

Żydzi, odrzuciwszy Mesjasza, odrzucili warunki Przymierza przy Ofierze, przez co ponownie z pełni łaski Bożej będą mogli skorzystać, kiedy wszyscy pozostali skorzystają z łaski Wysokiego Powołania. *Chcę, bracia, byćście nie uchodzili za mądrych we własnym mniemaniu i znali tę tajemnicę, że upór części Izraela trwać będzie dopóty, dopóki nie wejdą do Kościoła wszyscy poganie. I wówczas dopiero cały Izrael dostąpi zbawienia. Tak też napisano: Z Syjonu przybędzie oswobodziciel i usunie bezbożność z Jakuba. Takie to będzie moje przymierze z nimi, kiedy zgładzę ich grzechy. Oni to – w stosunku do ewangelii – są wrogami ze względu na was, ze względu jednak na wybór są umiłowani dzięki patriarchom. Nieodwołalne bowiem są dary i powołanie Boże. Jak wy niegdyś byliście nieposłuszni Bogu, a teraz doznaliście miłosierdzia dzięki ich nieposłuszeństwu, tak i oni teraz stali się nieposłuszni wskutek okazanego wam miłosierdzia, by sami teraz miłosierdzia dostąpili. Bóg bowiem wszystkich uwięził w nieposłuszeństwie, by wszystkim okazać miłosierdzie. O głębio bogactwa, mądrości i poznania Bożego! Jakżeż nieuchwytnie są Jego wyroki i nie do wyśledzenia Jego drogi! Któż bowiem poznał myśl Pana? Albo kto był Jego doradcą? Albo kto*

pierwszy Go obdarował, tak iż byłby On jego dłużnikiem? Gdyż z Niego i przez Niego, i dla Niego wszystko. Jemu chwała na wieki. Amen – Rzym. 11:25-36.

Podsumowując, Nowe Przymierze dotyczy przyszłości. Ma być zawarte między Bogiem a cielesnym Izraelem oraz wszystkimi, którzy będą chcieli być w społeczności z Panem Bogiem. W ten sposób każdy stanie się Judejczykiem, czyli czcicielem i chwałcą Boga Jahwe (**Psalm 117**). Pośrednikiem tego Przymierza ma być kompletny Chrystus, którego Głową jest Jezus. Przymierze to zostanie zawarte, gdy zakończy się Przymierze przy Ofierze, a Kościół połączy się ze swoim Panem. Wówczas krew kompletnego Kościoła zostanie użyta do zapieczętowania Nowego Przymierza. Jednakże to się nie stanie, dopóki Izrael nie zacznie wołać o pomoc w czasie ucisku, tak jak kiedyś wołał w Egipcie. Kiedy ich pokorny głos dotrze do uszu Pana, On pošle Tego, którego kiedyś odrzucili – Mesjasza. Zobaczą, kogo przebodli, i będą wołać o przebaczenie. Wówczas Pan przebaczy im poprzednie grzechy, a to przemieni ich serca. Pan ześle na nich ducha i zaczną służyć Bogu i Go chwalić. Gdy inni zobaczą, co dzieje się w Izraelu, zmienią swoje wnętrza i zaczną naśladować jego mieszkańców.

Możemy tylko podziwiać piękny plan, jaki Pan Bóg stworzył dla człowieka i swojego wybranego ludu, dzięki któremu wszyscy będą Go wielbić tak, jak czynili to Abraham, Izaak, Jakub, Święci Starego Testamentu, a także Święci Wieku Ewangelii, którzy będą pośredniczyć w osiągnięciu doskonałości przez ludzkość. I tego pośrednictwa życzę Wam, jak i sobie, co daj nam Boże. Amen.

Lecko Arkadiusz